

ENTERRAMENT DE MN. RAMON ESPINA I CLAVERAS

Església parroquial de Sant Domènec de Vic / 7-12-2013
2Co 5,1.6-10 / Jn 17, 24-26

Acabem d'escoltar les paraules de Jesús en l'evangeli que ens ha estat proclamat en l'enterrament del nostre estimat germà Mn. Ramon Espina i Claveras, que ha estat cridat a la casa del Pare. Jesús diu: *Pare, aquells que vós m'heu donat, vull que estiguin amb mi allà on jo estic, i vegin la meua glòria, la que m'heu donat per haver-me estimat ja abans de crear el món.*

Aquestes paraules ens omplen d'esperança en el moment del traspàs del nostre germà. Jesús, el vespre del dijous més sant de la història, estant al Cenacle amb els seus deixebles, va pregar al Pare, amb una pregària que eixia del seu cor de sacerdot, l'únic i etern sacerdot que obre l'accés al tabernacle del cel a tots els homes amb l'ofrena de la seva vida lliurada per amor en l'altar de la creu. I fa aquesta pregària sacerdotal perquè es manifesti la glòria del Pare en la seva mort i resurrecció. Jesús prega també al Pare pels seus apòstols i per tots els qui creuran en ell al llarg dels segles, pel testimoni dels seus apòstols de tots els temps. I en la seva pregària sacerdotal Jesús té presents tots els apòstols de tots els temps; també el nostre germà, mossèn Ramon, que va sentir la crida al sacerdoci en el si de la seva família, profundament cristiana, i va seguir-la, lliurant-se a la formació i esdevenint, després de l'elecció, prevere. Tota la seva vida sacerdotal –llarga vida sacerdotal, seixanta-cinc anys!– ha estat de servei sacerdotal al Poble de Déu en tots els ministeris que, per mitjà del seu bisbe, l'Església li encomanava, allà on li era demanat i on ell podia servir millor els seus germans.

Sí, mossèn Ramon ha estat un apòstol obediència i servicial, amb desig de servir sempre amb zel apostòlic, perquè tots, començant pels qui eren més a prop seu, poguessin escoltar la paraula de la veritat que brolla sense parar dels llavis de Crist, per mitjà de l'Església, per tal que tots els homes se salvin i arribin al coneixement de la veritat (cf. 1Tm 2,4).

I l'apòstol de Crist és el qui ha de deixar, com ens diu Jesús, casa, pare, mare, germans, terres... I tot això, amb la promesa de cent vegades més i la vida eterna (cf. Mt 19,29). Sí, aquesta és l'experiència del sacerdot en el seu ministeri. Al llarg del temps, ell experimenta com el Senyor li multiplica per cent tot el que ell ha lliurat per amor al Senyor. I, al mateix temps, experimenta en el seu cor la llibertat de l'amor, fruit de l'Esperit Sant, tast i primícia de la vida eterna.

La vida eterna és estar amb el Senyor. Les paraules de Jesús són clares, tot preguntant al Pare: *Aquells que vós m'heu donat, vull que estiguin amb mi allà on jo estic.* Aquesta és la millor recompensa que rep el qui segueix Jesús: estar amb ell. Fent aquesta reflexió em vénen a la memòria aquelles paraules de l'evangeli segons sant Joan, a l'inici del ministeri de Jesús, quan ell es troba amb els primers deixebles. Ells li van demanar: *On t'estàs?* (1,38); i ell va respondre: *Veniu i ho veureu.* I continua l'evangelista: *Ells hi anaren, veieren on s'estava i es quedaren amb ell*

aquell dia. Fou tan fonamental i profunda aquesta experiència, que l'evangelista Joan, molts anys després, recorda aquell moment de gràcia: *Eren cap a les quatre de la tarda* (1,39). Aquells deixebles es van quedar amb Jesús, no per la qualitat del lloc de la seva estada, sinó perquè ells van veure, amb la mirada profunda de la gràcia de Déu, que Jesús està en el Pare. On és Jesús hi és el Pare. On habita Jesús hi habita el Pare. Com ens diu el papa Francesc en la seva primera encíclica, *Lumen fidei*: «La llum de la fe és la d'un Rostre, el de Jesús, en què hom veu el Pare» (núm. 30).

La pregària de Jesús és que tots els seus estiguin amb ell. Aquesta és la vida eterna. Estar amb el Senyor és la vida eterna. I qui està amb Jesús, està amb el Pare. La voluntat salvadora de Déu és que la humanitat sencera entri en la comunió de vida del Pare i del Fill, en l'Esperit Sant. I aquest és el regal, sempre immerescut, que rep el deixeble de Crist: la vida eterna. En el nostre pelegrinatge per aquest món ja experimentem i vivim aquest do de la vida eterna, amb els dons de la salvació, de la llibertat dels fills de Déu, del do de l'Esperit Sant en els nostres cors, de la comunió de l'Església, que ens fa viure l'experiència de la família dels fills de Déu, més enllà de la carn i la sang. I del cor ple de fe brolla l'alegria. El testimoni més clar de la fe en el cor d'una persona és l'alegria. El mateix papa Francesc, en l'exhortació apostòlica *Evangelii gaudium*, ens diu: «L'alegria de l'evangelí omple el cor i la vida sencera dels qui es troben amb Jesús. Aquells que es deixen salvar per ell són alliberats del pecat, de la tristesa, del buit interior, de l'aïllament» (núm. 1).

Estimats germans, nosaltres avui, en el comiat del nostre germà Mn. Ramon Espina, portem en el cor moltes vivències amb ell. I el nostre testimoniatge és el del reconeixement d'un home, d'un sacerdot, que en tota la seva vida ha donat el testimoni del qui ha posat la vida en mans de Déu i, malgrat les imperfeccions, ha maldat per viure en la pau i el goig del cristià. En la vida i en la mort som del Senyor. El testimoniatge que ens deixa mossèn Ramon és el de la pau en mans del Senyor, en tota la seva vida i també en el moment de la mort.

Que la pregària de Jesús sigui realitat en ell; aquesta és l'esperança que posem en la misericòrdia infinita de Déu. Que ara ell pugui gaudir de la vida eterna. Que pugui estar sempre amb el Senyor, en aquella herència dels qui han estat administradors fidels dels misteris de Déu.

Aquesta tarda ja resarem les primeres vespres de la solemnitat de la Immaculada Concepció de la Verge Maria. I ha estat en els dies de la novena de la Immaculada quan ha estat cridat a la casa del Pare Mn. Ramon Espina. Tot això és signe per a nosaltres de la intercessió de Maria que l'ha acompanyat sempre en la seva vida i, amb tota certesa, també, i encara més, en el moment de la seva mort. El qui tantes vegades va resar a Maria la humil pregària de l'avemaria amb les paraules: «Pregueu per nosaltres, pecadors, ara i en l'hora de la nostra mort», ben segur que en el moment de la mort no ha estat deseparat de la qui ell ha invocat com a mare, amb esperit de fill. Maria, mare dels sacerdots, mare de tots els cristians, l'ha acompanyat en el moment de la mort i l'ha portat de la mà davant d'aquell que és jutge just i misericordiós, el seu Fill Jesucrist.

Amb la certesa de l'amor misericordiós de Déu, nosaltres celebrem les exèquies del nostre germà, mossèn Ramon; ho fem tots els qui l'estimem i hem compartit la seva vida, en trams més o menys llargs d'aquesta: les seves germanes i familiars, les persones agraïdes al seu servei sacerdotal i a la seva amistat, els germans sacerdots i el bisbe. En el nostre cor hi ha el dolor per la separació, però al mateix temps el nostre cor és ple de la joia que brolla de l'esperança cristiana. Per la fe sabem que ell no ha mort per sempre, sinó que ha estat cridat a la vida, a viure per sempre amb Déu, per a estar amb el Senyor, en el gaudi de la felicitat eterna del cel. I també per la fe sabem que aquest nostre cos que es desfà, com ens recordava sant Pau, serà cridat altra vegada a la vida, en el moment de la resurrecció dels morts. Aquesta és la nostra esperança. Res del que és autènticament humà, res del que és nostre, no serà abandonat al no-res, al buit. Sabem, des de la certesa de la fe, que és llum en l'obscuritat, que Crist, el Senyor, ha ressuscitat. Ell, el qui va morir en la creu i fou sepultat, ha vençut amb la seva resurrecció el pecat i la mort. La seva victòria és també la nostra victòria. Aquesta és la nostra gran esperança, amb la qual enterrem el nostre germà, Mn. Ramon Espina.

Encomanem-lo en aquesta hora a la Verge Immaculada, perquè sigui per a ell mare de Misericòrdia. Encomanem-nos a la Mare de Déu, la Tota Santa, model de fe per a tots nosaltres, perquè el Senyor ens faci el do de l'esperança viva, el do del trobament amb Crist, en qui se'ns ha obert del tot el cor de Déu i amb qui el misteri de Déu i el misteri de l'home s'il·luminen amb plena llum. Encomanem-nos a Maria, la noia que va escoltar i va obeir la voluntat de Déu, perquè sigui la intercessora de la nostra diòcesi i, en la mort d'un bon pastor, el Senyor ens faci el do de les vocacions sacerdotals que necessitem per al servei de les nostres parròquies i comunitats. Així sigui.